

NOISNIM

● — pointa

O KOLEČKO VÍČ

DAVID LAUDA

VINCENT

ŠIMON

TONDA

BRONĀ

SHAKESMELOUN

O kolečko víc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

David Lauda

O kolečko víc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

© David Lauda, 2021
Ilustrace © Pavla Filip Navrátilová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7650-495-0
ISBN e-knihy 978-80-7650-702-9 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7650-703-6 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7650-701-2 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

DAVID LAUDA
O KOLEČKO VÍC

JAK TO CHODÍ U LIBEČKŮ

Seděl na baru ve skvěle padnoucím obleku z té nejdražší a nejluxusnější látky na světě. Obleky i všechno ostatní, včetně spodárů, si nechával šít na míru v italském Miláně u dvaadevadesátiletého krejčího, který šil i pro Jamese Bonda a královnu Alžbětu. Na krku mu seděl perfektní motýlek, stejně rudý jako rtěnka černovlasé krasavice po jeho pravém boku. Zvedl svou každodenním cvičením namakanou pravačku a lusknul prsty, aby na svou přítomnost upozornil naprosto nenamakaného barmana s obličejem scvrknutým jak poslední křížala v balíčku nebo shnilá švestka.

To lusknutí bylo tak velké, že otřesy o síle menšího země-třesení zaznamenali až na druhém konci města.

„Jeden organický jahodový shake, protřepat a hlavně pořádně zamíchat prosím,“ objednal si s pohledem tak pevným, až se barman málem zlomil vejpůl. „A tady pro dámu mátový čaj s citronem,“ doplnil superagent Vincent Libeček svou objednávkou hlasem tak úderným, že by získal víc Zlatých slavíků a cen Grammy než Karel Gott s Justinem Bieberem dohromady, a to i bez zpěvu.

„Viny, vstávej,“ pohládila Vincenta po vlasech jeho máma Nina a udělala tak tečku za dalším z jeho superagentských snů, o kterých ale neměla ani páru. Kdyby o nich páru měla, určitě by tam neudělala tečku, nýbrž čárku, dvojtečku nebo středník. Anebo by tam napsala *pokračování příště* a tři tečky, jak to bývá v jejích oblíbených nekonečných seriálech, když chtějí udržet diváky v napětí až do dalšího dne. Horší ale je, když po tomto dílu, napínavém jako kšandy někoho, kdo snědl perníkovou chaloupku, následuje víkend a na pokračování musí věrní diváci čekat až do pondělního večera.

„Musíš do školy, zlatíčko, tak šup z postele, nasedat do kočáru a honem na snídani. Lupínky s mlékem už máš nachystané na stole,“ zavelela máma a na hlavě si několika lad-

nými, pro muže a kluky nepochopitelnými pohyby vytvořila z ručníku turban.

Vincentova máma Nina Libečková velet musela. Pan Libeček byl totiž vojákem z povolání a byl zrovna na misi až v Sýrii, což zrovna není co by kamenem dohodil. Není to ani co by kamenem dokopl. Není to Břidličná, kde byl generál Libeček se svou jednotkou „doma“.

Sýrie se nachází v Asii, což je fakt, vážně, doopravdy, bez legrace hodně, hodně, hodně daleko. Museli byste z Pšoukovic, vesničky, kde Libečkovi a pár desítek dalších občanů obývá svá obydlí, pěšky na autobus do Vranic, z Vranic již zmíněným autobusem, řekněme, staršího typu do Vejprtic, z Vejprtic vlakem ještě o něco staršího typu do Lživic a ze Lživic něčím, co už jen z opravdu velké dálky připomínalo vlak, do Prahy. Z Prahy do Damašku, hlavního města Sýrie, už naštěstí jen letadlem.

Pan generál Libeček volal Vincentovi a paní Libečkové jen několikrát v měsíci a pro všechny tři to byly ty nejlepší dny. Tátu sice Vincent viděl jen přes webkameru svého modrého HP Pavilion notebooku, ale v tu chvíli to bylo fuk, protože byli prostě spolu.

„Broučku, copak jsi to zase povídal ze spaní, hm?“ zkoušela se paní Libečková dozvědět aspoň něco z Vincentova tajného nočního života a mazala si svůj opečený toust margarínem. Pak na něj nanesla lehkou vrstvu borůvkového džemu, zakousla se a usrkla horké kávy. Děkala to vždycky stejně. První dva tousty pokaždé připálila, takže když vyskočily z toustovače jako losos nad hladinu, vypadaly, jako by je obalila ve strouhance z černého uhlí. Do koše! Paní Libečková tyto dva tousty nazývala „pokusné“. Další dva už byly většinou v pořádku. Když se tedy k toustovači nedostal *náhodou* někdo jiný a *náhodou* neotočil čudlíkem na nastavení teploty a stupně propečení.

A tím někým myslím Winstona! Winston je Vincentův nejlepší kamarád.

Winston je pes. Winston je francouzský buldoček s ryze anglickým jménem po Winstonu Churchillovi. Ale o Winstonovi až později.

Každý den si paní Libečková připravila čtyři tousty s margarínem a džemem a zalila je hrnkem kávy. Vincentovi připravila jeho oblíbené lupínky s mlékem nebo den starý rohlík opečený v troubě do křupava, máslo a kakao.

VOMÁČKOVA SHOW

Určitě jste si už stačili všimnout, že Vincent není zrovna hovorný. S mámou prohodí tak kolem třiadvaceti slov denně, což dá za týden dohromady 161 slov. Ovšem není to tak, že by neměl co říct, nebo že by byl hloupý, jen se mu prostě mluvit nechtělo a paní Libečková i paní učitelka Alžběta Máslová, spolužáci ve škole a vlastně všichni, kteří se kolem něj vyskytovali, si na to už zvykli.

Všichni až na třídní mlátičku, Vilibalda Vomáčku, který si z Vincenta občas utahoval. Říkal mu „ty naše nemluvnátko“ nebo „ještě ti maminečka zpívá před spaním halí belí?“. Anebo si vzal rohlík, který zrovna někomu ukradl z batohu a který v danou chvíli nahrazoval mikrofon, přisedl si k Vincentovi a dělal s ním interview, při kterém ale mluvil jen on sám a předstíral, že Vincent na jeho otázky odpovídá. Po každé takové akci se sám sobě Vilibald Vomáčka smál. Byl nejen třídní mlátičkou, ale i třídním, ba dokonce školním blbcem. Kdyby existoval obrázkový atlas blbců, podobný třeba atlasu zvířat nebo rostlin, byl by Vilibald určitě na titulní straně.

Úplně tu titulní stranu vidím. Vilibald Vomáčka sedí na lavici, v jedné ruce drží v takzvané kravatě nejslabšího žáčka ve třídě, Šimona Šašlika, kterému teče po tváři slza velikosti křečka polního, a svou druhou, sádýlkem jako z mladého přeštického čuníka obalenou rukou, si cpe do pusy švestkovou bublaninu odcizenou Zuzaně Svíčkové a sýrový croissant šlohnutý Tiboru Cibulkovi. Po otevření této tištěné přehlídky